

ISRINKTIEJI

MICHELLE MILLER

SEKSAS, KERŠTAS, PINIGAI

Alma littera

1

TODAS

KOVO 5-OJI, TREČIADIENIS. NIUJORKAS

– Tu šiknius! – kol traukė nuogas kojas iš po antklodės, jos įraudęs veidas ėmė balti.

Atkartodama praėjusios nakties žygį iš svetainės iki lovos, atbuline tvarka susirankiojo išmėtytus drabužėlius.

Todas susirado pultelį ir įjungė MSNBC – „Microsoft“ ir nacionalinės kabelinės televizijos kanalą, vildamasis, kad televizoriaus garsas išsklaidys nejaukumą. Jis nekentė tokių keblių rytų.

Mergina grįžo į kambarį ir ėmė kuistis tarp paklodžių, ieškodama savo kelnaičių.

– Aš tiesiog... – išsižiojo įsmeigusi į jį akis. – Tiesiog nesuprantu, kodėl taip bijai įsipareigoti.

– Nebijau įsipareigoti, – trumpai atsakė jis, apsimesdamas atidžiai klausęs dviejų komentatorių, televizoriuje aptarinėjančių naują „L. Cecil“ skandalą.

Atseit du prekyautojai įpiršo patikliems investuotojams akcijų už du šimtus milijonų dolerių, nors aiškiai žinojo jas esant pervertintas. Todas nutaisė rūškaną veidą tarsi grasindamas televizoriui: tik jau nelieskit mano premijos.

Mergina užsitempė per siaurus klubus sijoną, užsisėgė krūtis pakeliančią liemenėlę; šiaip jau viskas dailu, bet šlaunys per storos, regis, sulaukusi trisdešimt penkerių ji ims pūste pūstis. Pagal dešimtbalę patrauklumo skalę ji gautų 8 – toje zonoje Todas ir mėgo medžioti: aštuonetukininkės karštos, bet nebūdamos dešimtukininkės jaučiasi nesaugios, todėl labai stengiasi tau įtikti.

Tik dabar, kai blakstienų tušas išskydęs ir šviesūs plaukai rieba-luoti, ji vargiai traukia iki šešetuko.

– Tai kodėl negali nusivesti manęs vakarienės? – tyliai paklausė ji, pirmi romūs žodžiai nuo tada, kai pakilo iš lovos.

– Nes tu man nesi ta, – sąžiningai atsakė jis.

– Tai kas aš? – dar tyliau paklausė ji.

Laukiant atsakymo, kurio nenorėjo išgirsti, jos pirštai mėšlungiškai sugniaužė paklodę.

– Klausyk, mudu išties puikiai praleidome laiką. Kam viską ga-dinti? – mėgino išsisukti Todas.

Jos žandikauliai sutrūkčiojo, o akys sužaubavo.

– Nori pasakyti, kad aš tau tik merga pasidulkinti?

Todas nutylėjo. Jam metas į darbą.

– Ar žinai, kad aš baigiau Pensilvanijos universitetą? Ne kokia nors kvailė. Dirbu vienoje geriausių teisinių firmų. Aš mergina, su kuria tu draugauji, ne kokia buka vienos nakties mergšė.

– Gal tu ir teisi.

– Tai einam pavakarieniauti! – irzliai pareiškė ji.

– Man nereikia draugės.

– Tai kodėl tu...

– Tu, – prarasdamas kantrybę pertraukė Todas, – tu pakabinai mane... girtą prie baro antrą nakties, vos įdėjusi savo profilį į pažin-čių pagal vietą svetainę. Ko tikėjaisi?

Ji nenuleido akių.

– „Kablys“ – įrankis žmonėms suartinti. Tu jame naršai ir vei-čiausiai esi normalus. Kodėl pasiskelbusi jame aš tampu kekše?

– Nesakiau, kad tu kekšė. Sakiau, kad susiradai mane nakčiai, ir tai viską pasako apie mūsų santykius.

– Bet susitikome dar keturis kartus, – paprieštaravo mergina.

Todas nenorėjo jos skaudinti, kita vertus, neturėjo laiko tokioms melodramoms. Visas jėgas reikėjo skirti karjerai: ką tik atšventęs trisdešimt antrą gimtadienį, Todas puikiai suprato turintis lygiai metus, kad prasuktų rimtą sandorį investiciniame banke „L. Cecil“, jeigu tebesitiki pasiekti tikslą – tapti jauniausiu prestižinės Volstrito įstaigos vykdomuoju direktoriumi.

– Nuo tada spėjome pažinti vienas kitą, – neketino pasiduoti ji. – Kalbėjome apie tavo darbą, aš pasakojau apie savo šeimą. Ir aną savaitę pavėlavau į darbą, nes žinau, kad tau patinka rytinis seksas, – jai ėmė virpėti lūpa.

– Aš to neprašiau.

Jos skruostai paraudo, juk tai tiesa.

– Negaliu patikėti, – nususukusi ji apsirengė, dirželio nebeieškojo.

Todas tebespoksojo į televizorių, aiškinantį, kad „L. Cecil“ prekiautojai puikiai žinojo parduodantys mėšlą. Gal jų veiksmai ir teisėti, bet elgėsi jie neetiškai, todėl baustini. Argumentai – visiškas niekalas; prekiautojo darbas ir yra stengtis parduoti, o jau investuotojo reikalas spręsti, ar sandoris vertas kišti pinigus, ar ne.

Todas palaukė, kol trinktelėjo lauko durys, tada pakėlė iš lovos beveik dvimetrinį buvusio Pirmos lygos vandensvydininko kūną ir palindo po dušo kriokliu.

Klausimas, ar vestis merginą namo, ar eiti pas ją, buvo amžina Todo galvasopė. Jo erdvaus vieno miegamojo buto prabangus minimalizmas garantavo, kad bet kuri pasikviesta mergina, net ir pati droviausia, neatsisakys sekso; kita vertus, nesivesdamas jos namo, galėdavo dingti kada panorėjęs. Jei būtų buvęs tikras, kad ji sutiks dulkintis, praėjusią naktį būtų pėdinęs pas ją, bet „Beždžionių“ bare rašydamas jai žinutę į „Kablį“ buvo kiek per daug išsiurbęs tekilos su sultimis ir blaviai nemąstė.

Nusiskuto, apsivilko įprastą uniformą – pagal užsakymą siūta eilutė, „Hermès“ kaklaraištis, „Armani“ kojines, „Gucci“ pusbačiai. Telefone susirado „Uber“ programėlę, užsisakė automobilį, patenkintas nužvelgė save veidrodyje ir patraukė žemyn.

Vos pravėręs lauko duris išvydo šalia jų merginą, pučiančią sau į delnus, kad nors kiek sušiltų žvarbiame kovo vėjyje. „Jėzau Kristau“, – burbtelėjo jis panosėje.

– Atsiprašau, – sumurmėjo ji, – nenorėjau kelti scenų. Tik vyliausi, kad galėjo būti daugiau. Noriu pasakyti, kad galėjau būti tau kai kas daugiau – kad aš kai kas daugiau negu mergina iš „Kablo“ pažinčių anketos.

Jis švelniai uždėjo ranką jai ant klubo, pabučiavo į skruostą ir pasakė:

– Nieko tokio, tik turiu begalę reikalų ir tai, ką patyrėme, yra daugiausia, ką galiu sau leisti. Gerbiu tavo norą gauti daugiau, bet nieko negaliu pasiūlyti.

Ji linktelėjo galvą ir nuleido akis.

– Ar dar susitiksime? – nepakeldama žvilgsnio tyliai paklausė.

– Aš niekur nedingstu, – išsisuko nuo atsakymo Todas. – Gal iškviesti taksi?

– Ne, paėjėsiu, – papurtė galvą ji.

– Ką gi, tada gražios dienos, sutarta? – pasistengė šypsotis mėlynomis akimis.

– Tebūnie, – ir mergina nužingsniavo šaligatviu.

Jos dešimties centimetrų kulniukų smailės ir susivėlę plaukai trečiadienio rytą švietė kaip ryški gėdos dėmė.

Todas, įsėdęs į juodą automobilį, „Kablo“ anketoje susirado „Parankiniai“. Koks vis dėlto jos vardas? Lyg ir iš raidės A. Alina? Alisa? Amanda. Taip, Amanda. Susirado ir mikliai spustelėjo jos profilį.

Blokuoti vartotoją? – paklausė programa. Jis spustelėjo „Taip“.

Palikti duomenis? „Ne“. Ji neverta daugiau nė minutės jo laiko.

Kišenėje suzvimbė darbui naudojamas blekberis, jis padėjo savo aifoną ir išsitraukęs darbinį mobilųjį perbėgo akimis dvidešimt šešis laiškus, gautus per naktį. Įprasta rytinė dozė: Azijos rinkų apžvalga, valiutų kursų prognozė, Investicinės bankininkystės departamento prezidentės Katerinos Vaili laiškas, pateikiantis suderintą poziciją dėl prekybos akcijomis. Šią poziciją reikėjo pumpuoti klientams, klausinėjantiems apie „L. Cecil“ prekybos skandalą.

O toliau – laiškas iš Džošo: josh@kablys.com.

Todai, nusprendžiau eiti viešumon. Noriu, kad tu tai darytum. DŽH.

Todas vos nepaspringo. Perskaitė dar kartą. Pažvelgė į vairuotoją, tarsi ir tas turėtų suvokti, kokios svarbos žinią Todas laiko rankeje. Jautė, kaip širdis bumbasi: Džošas Hartas – „Kablo“ vadovas, to paties „Kablo“, kuris ne tik padarė Todo seksualinį gyvenimą gerokai intensyvesnį, bet yra ir viena karščiausių Silicio slėnio bendrovių. Šios pažinčių svetainės akcijų pirminis viešas platinimas ne tik kalnus pinigų pritrauks ir daugybę žmonių padarys turtingus. Atvedęs tokią bendrovę į „L. Cecil“, Todas gerokai sustiprins savo pozicijas. Kas tas vykdomasis direktorius? – pasirašęs tokį sandorį jis gali pakilti iki padalinio vadovo.

Todas grįžo prie siuntėjo ir spustelėjo Džošo numerį. Suskamբėjus signalui suvokė, kad San Fransiske tik po šešių penkiolika, bet Džošas Hartas atsiliepė vos trečią kartą pyptelėjus.

– Klausau.

– Džošai! – kiek per daug pakiliai riktelėjo Todas. – Džošai, čia Todas. Todas Kentas. Ką tik gavau jūsų laišką. Atsiprašau, gal ne laiku?

– Nesijaudink, – Džošo balsas skambėjo kaip roboto.

– Žinot, aš... – Todui buvo sunku susikaupti.

Stengėsi prisiminti, kada pastarąjį kartą kalbėjosi su Džošu Hartu. Nagi prieš dvejus metus Las Vegase, buitinės elektronikos parodoje, tada susitiko striptizo klube. Džošas buvo nesveikai pablyškęs kompiuterių fanatikas pajuodusiais paakiais ir berniokiškomis garbanomis iki pečių. Su gobtuvu, klostuotomis samanų spalvos kelnėmis. Pamatęs iškart patraukė prie jo – jei tokį įleido į klubą, vadinasi, jis čia svarbus, – ir pakvietė prie savo staliuko. Džošas sėdėjo ir žiūrėjo į šokėjas taip, tarsi jos būtų iš kitos planetos, ir krūptelėdavo kas kart, kai Todas pamėgindavo užvesti kalbą apie banko finansų strategiją tikėdamasis, kad gal „L. Cecil“ galėtų iš Džošo ką nors pešti.

Vakarui baigiantis Todas padavė Džošui vizitinę – ir viskas, jokio atbalsio. Bet bus ką nors gerai pasakęs, drąsinosi Todas, jei po

dvejų metų Džošas jį susirado ir pasiūlė didžiausią sandorį jų dviejų abiejų gyvenime.

– Tik norėčiau išsiaiškinti, kaip įsivaizduojate bendrą mūsų darbą finansuojant „Kablį“, – išdaužė Todas.

– Juk parašiau laiške, – Džošas atrodė suirzęs, tarsi tos vienos eilutės būtų daugiau negu gana, norint pateikti pirminį viešą akcijų siūlymą. – Nutariau paleisti „Kablį“ į biržą ir nusprendžiau, kad tu galėtum to imtis. Norėčiau pritraukti 1,8 milijardo dolerių, visos bendrovės vertė – 14 milijardų.

Todas sumirksėjo – „Kablį“ dar negauna pelno, o Volstritas jau abejoja dėl socialinių tinklų vertės. Žinoma, Volstritas abejojo ir „Facebook“ perspektyvomis, o šio tinklo akcijos šovė aukštyn. Dabar „Facebook“ vertas šimto penkiasdešimties milijardų, o „Kablį“ veikiausiai – daugiau negu keturiolikos milijardų.

– Sumos atrodo tikslios. Tokiu atveju įprastas veiksmas būtų skelbti konkursą, o tada įvairūs bankai jus užgultų ir jus...

– Jokio konkurso. Noriu, kad tu šito imtumeisi.

Todui ėmė spengti ausyse – juk visada būna konkursas. Ar teisėta būtų jį apeiti?

– Puiku. Noriu pasakyti, kad taip sutaupytume marias laiko, – išdaužė. – Pakalbėsiu su savo viršininku Lariu, jis bus atsakingas už...

– Ne, – pertraukė Džošas. – Juk sakiau: noriu, kad tu tai padarytum. Tu.

– Ką? Aš?

– Taip, – atsiliepė Džošas. – Ar ne tai ir darai? Tvarkai reikalus.

– Ką gi, iš esmės taip. Dirbau prie daugybės tokių sandorių, bet šis išties milžiniškas, Džošai, juk yra krūvos viršesnių žmonių, kurie...

Todas staiga užsičiaupė. Negi vien dėl to, kad Laris banke dirba ilgiau, jis išmano daugiau negu Todas? Be to, Laris keturiasdešimt penkerių ir vedęs – ką jis išmano apie pažinčių svetaines, susietas su vieta ir kurių dauguma vartotojų yra tūkstantmečio karta? Ir jeigu Džošas, kuriam dabar trisdešimt, galėjo įkurti tokią bendrovę kaip „Kablį“, Todas tikrai gali ją išvesti į biržą.

– Taip, – pasitaisė Todas, – be abejo, galiu imtis to reikalo.

– Gerai, – atsakė Džošas. – Susitinkam rytoj aptarti smulkmenų.

– Rytoj? – palinko į priekį Todas. – Man dar reikia parengti sutartį ir... – jis karštingai mąstė: ko dar reikia? – Ir reikia suburti gerą komandą.

– Komandą?

– Na taip. Turiu prikalbinti porą analitikų ir vieną partnerį iš savo grupės, taip pat kokį nors akcinio kapitalo rinkos specialistą, kuris galėtų patarti dėl rinkos sąlygų ir kaip pažinčių bendrovę pristatyti, ir mums veikiausiai...

– Trys. Daugiausia gali įtraukti tris žmones.

Todas nusijuokė.

– Džošai, tokio dydžio sandoriui norite...

– Todai, leisk man kai ką labai aiškiai pasakyti, – pertraukė jį Džošas. – Nekenčiu Volstrito. Jūs bukapročiai, kurie nieko daugiau neveikia, tik kiša nagus prie veiksmo ir pelnosi iš neefektyvumo, o šis jūsų pačių sukurtas. Jei galėčiau pritraukti 1,8 milijardo dolerių be tavęs, taip ir padaryčiau, bet plėtodamas bendrovę neturiu laiko, kad kartu lopyčiau ir finansinių paslaugų verslą.

Todui atvipo žiauna. Jis augo šiaurinėje Kalifornijoje ir žinojo, kad jaunieji technokratai nemėgsta Volstrito, bet reikia didelės drąsos, kad pasipriešintum šimtus metų egzistuojančiai sistemai.

– Taigi, į komandą gali pasikviesti tris žmones, – aiškino Džošas. – Bet jeigu pasirinksi nors vieną slidų tipą, sandoris nutrūksta. Aišku?

– Taip, aišku.

– Puiku. Tada susitinkam penktadienį.

– Penktadienį, – linktelėjo Todas, gavęs dar bent vieną dieną. – Susitinkam penktadienį. Aš sujaudintas...

Bet telefonas jau ėmė pypsėti, ir Todas atitraukęs nuo ausies pažvelgė į mobilųjį. Negi išties jis kalbėjosi?

– Atvažiuoju, – iš priekinės sėdynės pasigirdo vairuotojo balsas.

Todas nuleido telefoną ir pakėlė akis. Apsižvalgė grįždamas į dabartį, pro langą pamatė „L. Cecil“ būstinę Parko aveniu. Pastarusius dešimt metų čia praleido visas darbo dienas ir daugumą savaitgalių – išskyrus dvi savaites metinių atostogų, kurias prievaizdai privertė bankininkus imti, tikėdamiesi taip apriboti vidinę preky-

bą akcijomis. Į dangų stiebėsi keturiasdešimt trys stiklinio pastato aukštai, veidrodiniuose jo languose žaidė ryto saulė. Virš sukamųjų durų kabojo žalvarinės raidės „L. CECIL“. Duris nuo gatvės skyrė sienelė su gėlėmis ant viršaus – neva kad būtų jaukiau, bet ne taip jauku, kad žmonės pamanytų esą čionai kviečiami.

Vidun plūdo mojuojanti leidimais pasitempusi darbuotojų minia, ir kiekvienas tikėjosi, kad šiandien bus ta diena, toks sandoris, kuris iš menko sraigtelio pavers jį dideliu dantračiu. Šiandien, suprato Todas, – jo diena. Džošas gal ir arogantiškas šiknius, bet jis padarys Todą vienu galingiausių bankininkų investicijų istorijoje. Viešpatie aukštiełninkas, čia tai bent!

NIKAS

KOVO 5-OJI, TREČIADIENIS. SAN FRANSISKAS, KALIFORNIJA

– Žinau, jums nepatinka kalbėti apie pinigus, bet mano, kaip bendrovės vyriausiojo finansininko, pareiga pasakyti: jei norite matyti savo viziją įgyvendintą, nelieka kitos išeities, tik pritraukti daugiau kapitalo, – ryžtingai pareiškė veidrožiui Nikas Vintropas. – Mano siūlymas vienareikšmis: reikia platinti akcijas.

Dėbsojo į savo pliką krūtinę veidrodyje ir mėgino nuspėti Džošo reakciją.

– Taip taip, žinau, kad nekenčiate Volstrito, – vaizdavo, kaip užbėga už akių vado prieštaroms, – todėl iš anksto parengiau „Power-Point“ skaidres. Jose matyti visų bendrovių rodikliai, pagal juos galima atrinkti dešimt geriausių, kurias verta kviesti į konkursą, kad pateiktų savo siūlymus.

Šito vadas negalės atmesti. Net Džošas Hartas, „Kablį“ įkūręs kompiuterijos genijus, kuris, regis, didžiuojasi neturintis verslininko gyslelės, šiuo atveju negalės nepritarti Nikui. Vadinasi, tereikia gauti Džošo sutikimą skelbti pirminį viešą akcijų siūlymą, o jau tada Nikas ramiai sukvies geriausius pasaulio investicijų bankinin-

kus ir šie savaičių savaites trinsis prie jo kojų, kad tik gautų sandorį, kuris pavers Niko dalį aštuoniasdešimties milijonų dolerių grynujų kalnu. O svarbiausia – jo padėtis pasikeis iš esmės, jis taps pasauliniu žaidėju, nes to, tiesą sakant, yra nusipelnęs.

Nikas nelabai norėjo eiti dirbti į „Kablį“. 2004 metais baigė Stanfordo universitetą ir pradėjo nuo „McKinsey & Company“, geriausiai pasaulyje vertinamos verslo konsultavimo firmos, netgi spėjo joje pasižymėti. Po trejų metų perėjo į „Dalton Henley Venture Partners“, ten tapo vieno garsiausių rizikos kapitalistų Silicio slėnyje – Filo Daltono mokiniu. Filas parašė jam rekomendaciją į Harvardo verslo mokyklą, ten Nikas tapo Beikerio stipendininuku – o tai jau pati grietinėlė, tikrasis verslo bendruomenės lyderių elitas.

Harvardo verslo mokykloje Nikas parengė verslo planą, grasiinantį visiškai sugriauti senąją priėmimo į aukštąsias mokyklas sistemą, – pagal jo siūlomą modelį stojantieji galėtų rinktis pačias geriausias jiems prieinamas programas šalyje. Pradėti buvo numatyta nuo „Gebenės“ lygos ir Stanfordo universiteto, taip, kaip pradėjo „Facebook“, paskui apimti visus universitetus, galiausiai sukurti ir darbo rinkos prognozių algoritmus.

Tačiau kai Nikas šį verslo planą parodė Filui Daltonui, tas patarė verčiau pretenduoti į laisvą vyriausiojo finansininko vietą „Kablyje“. Niką apėmė neviltis: jis svajotojo būti verslininku, o ne buhalteriu bendrovės, kurią sukūrė jaunesnis už jį bernas, nestudijavęs jokioje verslo mokykloje.

Kai pirmasis Niko bandymas žlugo atsitrenkęs į menką kliūtį – nepavyko pritraukti pusantro milijono dolerių (visi geri verslininkai bent kartą žlunga), jis prisiminė, kad antrasis verslo sėkmės dėmuo yra gebėjimas prisiderinti, ir oriai susitaikė su vyriausiojo finansininko vaidmeniu, prieš tai išsireikalavęs pusės procento „Kablo“ akcijų.

Praėjusį pavasarį „Kablys“ ėmė šuoliuoti aukštyn ir turėdamas daugiau kaip penkis šimtus milijonų vartotojų patraukė tarptautinės žiniasklaidos dėmesį, todėl Nikas galėjo pagrįstai tikėtis, kad visatos jėgos jam palankios.

Jautė, kad tos jėgos jį neša į tokią poziciją, kurioje darys svarią įtaką pasaulio procesams; jautė, kad dar žingsnis – ir jis taps vienu iš didžiųjų pasaulio veikėjų.

Nikas giliai įkvėpė ir gėrėdamasis krūtinės raumenimis galutinai nusiramino. Treniruočių rinkinys „CrossFit“, kurį praėjusį mėnesį nusipirko internetu, išties atsiperka – kai žurnalai puls Niko fotografuoti viršeliams, jis bus pačios geriausios formos. Patenkin-tas pasičiupinėjo pečius ir išsitiesė ant grindų, padarys dešimt atsi-spaudimų – šiaip sau, dėl viso pikto.

Buvo tik pusė septynių ryto, bet Nikas, jau visiškai žvalus, spustelėjo „Nespresso“ kavos aparato mygtuką *forte* ir įbėrė kininio cinamono gliukozės kiekiui reguliuoti – šito triuko išmoko iš knygos „4-Hour Body“. Patikrino savo aifoną – gal per tą laiką, kai prieš dešimt minučių žiūrėjo, Greisė spėjo parašyti. Nieko neradęs liepė sau nusiraminti – Greisė karšta mergina ir turi teisę vaidinti šaltą, o jis – šaltas vyrukas ir su tuo susidoros.

Ir vis dėlto norėtų jai papasakoti, kokį didelį reikalą ketina pra-sukti, norėtų išvysti Greisės veidą, kai ji suvoks, su kuo draugauja. Bet tas reikalas turi likti visiškai slaptas, kol Vertybinių popierių ir biržų komisija nepriims formos S-1 – šimto puslapių teisinio doku-mento, apibūdinančio investavimo galimybes, o tam prireiks kelių mėnesių. Jis pasižymėjo visiems gegužės penktadieniams užsisakyti stalėlį restorane „Gary Danko“ – reikės atšvęsti.

Išgėręs kavą, įkišo puodelį į indaplovę ir nušluostė jos rankeną dezinfekuojamąja „Lysol“ kempinėle, kad neliktų pirštų pėdsakų ant nerūdijančio plieno. Dar kartą dirstelėjo į savo aifoną – nie-ko; timptelėjo aukščiau vilnonės „Dalton Henley“ liemenės už-trauktuką ir pasuko prie durų – iki „Kablo“ jam vos keli žingsniai.

Mėgstamiausia jo darbo dienos valanda: inžinieriai išsinėšina tik paryčiais, tarnautojai susirinks apie dešimtą, tad šią valandą šva-rutėlaitis naujas stiklinis pastatas San Fransisko krantinėje – Em-barkadere – priklauso jam.

Pridėjo ranką prie paties moderniausio apsaugos jutiklio šalia laukujų durų, tada liftu pakilo į šeštą aukštą. Perėjo didžiąją salę, kur sėdi programuotojai; čia tikras šiukšlynas – visur mėtosi kimšti

gyvūnai ir spalvingi plastikiniai rutuliai, iškritę iš didžiulės dėžės kampe. Šalia dėžės riogso natūralaus dydžio gorila su helio dujų aparatu, kurį inžinieriai naudoja pripūsti balionams – per gimtadienius balionų būna pilnos palubės, bet dar dažniau jie patys spanginasi tomis dujomis.

Viskas Niką čia nervino. Štai kam pirmiausia skirs iš pirminio viešo siūlymo gautus pinigus – pavers šį šiukšlyną profesionalia darbo vieta. Ir nuspjaut, ką inžinieriai apie tai mano.

Pasiekė savo kabinetą kampe ir atsikvėpė, mėgaudamasis pirmą pradžiu jo tyrumu, asmenine savo erdve.

– Sveikas.

Nikas krūptelėjo, tarpduryje išvydęs Džošo siluetą.

– Ak, labas, – prireikė akimirkos, kad atsipeikėtų. – Ką čia veikiate?

– Kodavau, – atsakė Džošas. Paakiai buvo baisingai pajuodę, galva trūkčiojo – šiek tiek vis pakrypdavo į dešinę. – Praradau laiko pojūtį.

– Puiku, – pritariamai nusišypsojo Nikas.

Dar viena pamoka, kurią išmoko iš Filo Daltono: visada drąsinti programuotojus, kai jie įstringa kodavimo brūzgynuose. „Gal ir nesupranti, ką jie daro, bet iš tų bemiegių naktų gimsta dideli dalykai“, – aiškino Filas, ir Nikas šią mintį užsirašė į moleskino užrašų knygutę, kurią visada turėdavo po ranka protingiems patarimams.

– Penktadienį vienuoliktą būk pasitarime, – pareiškė Džošas ir apsisuko eiti.

– Koks klausimas bus svarstomas?

Džošas atsisuko, jo galva vėl trūktelėjo.

Nikas nenustuokė, kodėl „Kablo“ įkūrėjo galva trūkčioja, bet buvo išmokęs nekreipti į tai dėmesio. Kita vertus, paskelbus, kad platinamos bendrovės akcijos, jai neišvengiamai reikės žiniasklaidos dėmesio – o dėl Džošo traukulių reikės ir kito veido. Ir Nikas kukliai prisiims tą naštą. Harvardo verslo mokykloje buvo tradicija visiems verslo administravimo magistrams mestis po dešimt dolerių – jie atiteks tam iš kurso, kurio pavardė anksčiausiai atsidurs pirmame „Wall Street Journal“ puslapyje. Nikas neabejojo, kad ta

pavardė bus jo. Ar dabar įsikirtai, Stefenai Hartli, kas mokykloje kiečiausias?

– Atvyksta atstovai iš „L. Cecil“, – pasakė Džošas ir nieko daugiau nepridūrė.

– Ką? – Nikas net atsilošė. – Kodėl iš „L. Cecil“?..

– Jie ves mus į viešumą, – paaiškino Džošas. – Ir jie atvyksta penktadienį.

– Ką čia kalbat? – papurtė galvą Nikas. – Ne jūs priimate tokius sprendimus, Džošai. Aš esu „Kablo“ vyriausiasis finansininkas, o tai finansinis sprendimas.

Džošas įsistebeilijo į jį.

– Čia mano bendrovė.

– Iš *dalties* jūsų bendrovė. – Jie jau buvo apie tai kalbėję. – Jūs atsakingas savo investuo... – nukando žodį prisiminęs, kad pirminis viešas akcijų platinimas kaip tik tai, ko jis troško, ir jausdamas, kad čia vienas iš tų kartų, kai kaunamasi dėl pergalės, juk tada verslo mokykloje jis nesulaukė palaikymo. Lėtai, ramiai ištari: – Tai procesas, Džošai. Ir kaip vyriausiasis finansininkas turėčiau jam vadovauti.

– Žinau, – atsakė Džošas. – O aš nenoriu jam vadovauti.

– Norėjau pasakyti, kad procesas yra ir banką parinkti, – neatlyžo Nikas. – Turite skelbti konkursą, tada bankai teikia pasiūlymus, o jūs išsirenkate remdamasis...

– Kam? – Džošas akimis įsisiurbė į Niką.

Nikas juto, kaip ima rausti.

– Nes... – išsižiojo. Nes juk negalima praleisti konkurso. Bankai turi priskresti prie jų. – Jei ir galėtume neskelbti konkurso, „L. Cecil“ – siaubingas pasirinkimas. Matėt žinias? Jis po didinamuoju stiklu dėl prekybos...

– Žinau, – pertraukė Džošas, ir jo galva trūktelėjo. – Kaip tik todėl jis ir yra geras pasirinkimas.

– Ką? – žioptelėjo Nikas. Bankas „L. Cecil“ nė nebuvo jo pretendentų sąrašė. – Kaip galite taip galvoti?

– Jam mirtinai reikia užsakymų. Jam reikia mūsų, – ir Džošas įsispoksojo į Niką suirzęs, kad turi aiškinti savo sprendimą. – Visada būk stipresnysis, Nikai. Negi jūsų to nemokė verslo mokykloje?

Nikui užvirė kraujas. Užtenka, kad Džošas pučiasi kompiuterių srityje, o verslo sprendimai – Niko valdos.

– Iš tikrųjų Harvardo verslo mokykloje... – norėjo paprieštarauti Nikas.

– Be to, vyriokas, kurį pasamdžiau, nesusijęs su tuo skandalu.

– Koks dar „vyriokas“, kurį pasamdėt? Jūs dar nè...

– Todas Kentas. Prieš porą metų susipažinau su juo technikos parodoje, – paaiškino Džošas. – Jis suks visą reikalą.

– Todas Kentas?.. – Nikas užsikirto. – Jūs pasirinkot Todą Kentą kaip svarbiausią bankininką?

– Jį pažįsti? – Džošas įdėmiai žiūrėjo į Niką.

– Kartu mokėmės, – dabar jau Niko galva ėmė kretėti. – Universitete, ne verslo mokykloje. Jis nesimokė verslo mokykloje. Aš tikras, jo ten nè nebūtų priėmę, – pagiežingas sakiny s išsprūdo savaime.

Džošas išsišiepė.

– Gerai. Per susitikimą turėsi progą jį pričiupti.

Nikas žiūrėjo, kaip Džošui išėjus iš šiukšlyno anapus durų į jo kabinetą įriedėjo kamuolys. Paėmęs niršiai sugniaužė, tik tada sviedė atgal į tuščią salę.

TODAS

KOVO 5-OJI, TREČIADIENIS. NIUJORKAS

– Tik sumauk šį reikalą – ir visi būsime išdulkinti, – Lario sprandas įsitėmė kaip pitbulio.

– Žinau. Puikiausiai suprantu.

– Man nusispjaut, kad būsi išdulkintas. Ir čia kalbu ne vien apie tavo metų galo priedus, – paminėjęs galią, kurią jis turi dėl Todo premijų, Lario balsas kiek atsileido, bet tuoj vėl įsitėmė prisiminus, kad šis piemuo jį nustūmė nuo sandorio. – Sakau, kad aš būsiu išdulkintas – ir visa mūsų grupė, visas padalinys, ir visas šis

- Reikia spėti, kad sandorį įtrauktume į antro ketvirčio pelną.
- Dabar kovas, – kilstelėjo antakius Todas. – Kad galėtume įtraukti į antro ketvirčio pelną, turėtume baigti iki gegužės vidurio. Pats žinote, kad tai truks mažiausiai tris su puse...
- „L. Cecil“ stoja prieš federalinį teismą paskutinę gegužės savaitę. Man reikia šio sandorio iki tol, kad būtų galima atsverti neigiamą spaudos dėmesį.
- Negalima nustatyti pirminio viešo siūlymo laiko remiantis spaudos pranešimais.
- Harvėjus sunėrė rankas ant stalo ir laukė.
- Gerai, – pasidavė Todas. – Dirbsime kuo sparčiau.
- Kada susitinkate su komanda?
- Penktadienį.
- Lauksiu pirminio projekto.
- Neturiu laiko jam rengti... – Todas nutilo suvokęs, kad dėl to neverta niršti. Turi Nehą, ji ir parengs apmatų. – Bus, – pasakė.
- Gerai, – pritarė Harvėjus ir pakėlė ragelį, ženklas, kad susitikimas baigtas.

Todas atsistojo jausdamasis taip, tarsi būtų surinkęs daugiau taškų negu Harvėjus, bet vis tiek pralošęs. Harvėjus tikras šiknius. Todas negalėjo sulaukti, kada šiuo sandoriu viską pakeis ir pastatys senį į vietą.

TARA

KOVO 5-OJI, TREČIADIENIS. NIUJORKAS

– O Dieve, ar galit patikėti, Džordžas E. susitikinėja su kaimiečių kaimiete. Regis, beprotiškai žavu, ar ne, kad turi kvintilijoną dolerių ir susitikinėja su paprasta mergina? Kita vertus, o Dieve, ji – tikra tragedija. Noriu pasakyti, ji nepatraukli, nors užmušk, – Meganė kalbėjo taip, tarsi jai kas mokėtų, kad ji pagarsintų tą netikėtą naujieną.

Tara liovėsi rašiusi ir beviltiškai laukė, kada kolegė užsičiaups.

– Nagi, parodykit, – išgirdo sakant jaunesnįjį bendradarbį Džuljeną.

Visada pasiruošęs įsiteikti, jis laikė savo pareiga, kad viceprezidentai jaustųsi gerai, tad su visu krėslu prisirideno prie Meganės ekrano.

– Argi ne taip? – per klausė Meganė.

– Manote, kad jo darbai tikrai tokie geri?

– Žinoma, puikūs. Naujausias jo darbas parduotas už septyniolika milijonų dolerių.

– Bet ar tai, na, ar tai tikras menas? – paklausė Džuljenas.

– Džuljenai, meno vertės neįmanoma pamatuoti objektyviai, čia tas pat, ko tave mokiau apie viešai prekiaujamų akcijų rinką: suvokimas kuria tikrovę. Ar „Facebook“ vertas penkiasdešimties dolerių už akciją? Ir ką tai lemia? Jeigu rinka sako, kad vertas, vadinasi, taip ir yra. O rinka sako, kad Džordžas E. turi būti karštesnis negu ši mergiotė.

Tara čia nematė nieko sensacingo. Tikroji naujiena – dabartiniai banko prekybos pažeidimai; deja, jie viso labo suteikė dingstį vadybei nurėžti žemesniesiems darbuotojams priedus. Va bankrotas arba jeigu paaiškėtų, kad buvo sukurta Ponzio schema ar paskelbtas masinis atleidimas, – štai kas Tarai gyvenimą padarytų įdomesnį. Įsidarbino „L. Cecil“ vos baigusi Stanfordą 2007 metais, kai rinkos burbuliavo, kai visi geriausių universitetų absolventai, surinkę bent 3,9 balo vidurkį, veržėsi į investicinę bankininkystę arba verslo konsultantų agentūras.

Bet taip buvo prieš septynerius metus. Finansų krizė iščiulpė iš Volstrito visą adrenalina, taip pat karjeros galimybes ir priedus, kurie leistų išeiti į laisvę sulaukus trisdešimties. Teliko daryti viską deramai ir... tupėti vietoje. Tara viską darė tinkamai: kiekvieną rytą mankštindavosi; į darbą ateidavo laiku ir niekada pirma neišeidavo; vengė glitimo, mažai vartojo pieno produktų ir nevalgė po devintos vakaro; kartą per savaitę paskambindavo tėvams ir kaupė pensijai; šveitė odą, bet nepernelyg dažnai, karpė odeles apie nagus, bet ne per daug, depiliavosi, bet ne visur; skaitė „The New Yorker“ ir rėmė Nacionalinį visuomeninį radiją; o išgėrusi taurę vyno, niekada ne-

pamiršdavo išgerti ir stiklinę vandens. Tai kodėl ji nepatenkinta savi-
vim? Kokios knygos apie saviugdą neperskaitė?

Gal pasitarti su savo gydytoja dėl prirašyto antidepresanto „Ce-
lexa“?

Atžygiavo kontoros paštininkė nešina dėžė, Tara viltingai pa-
žvelgė kažin ko laukdama ir atsiduso, nes paketas buvo Meganai.

– Ak, puiku, – pasakė Meganė imdama dėžę.

Tara vėl susitelkė prie apžvalgos, jau visą valandą prie jos krapš-
tėsi. Pastalėje nusiavė batelius ir suleido kojų pirštus į kilimą, kad
atitrauktų mintis nuo egzistencinio nerimo. Kažin kaip sekasi tai
mergiotei Lorei Prat – tai, kuri metė darbą „L. Cecil“, nes nusprendė
tapti rašytoja. Ar ji laimingesnė?

– Kas čia? – paklausė Džuljenas.

– Mano apsivalymas, – atsakė Meganė, aiškiai patenkinta jo dė-
mesiu. – Nuo rytojaus penkias dienas gersiu tik sultis. Prieš kitos
savaitės kelionę į Majamį turiu numesti tris kilogramus.

– Taip, reikėtų, – pritarė Džuljenas.

– Ką? – Meganai net žandikaulis atkaro, ji norėjo, kad Džuljanas
papieštarautų, esą jai visai nereikia mesti svorio.

Tara truputį pasisuko, kad matytų. Meganai iš tikrųjų derė-
tų atsikratyti bent kelių kilogramų. Ir šiaip linkusi į saldumynus,
o dar sėdėdama tame pačiame aukšte su viešųjų ryšių komanda,
kurios svoris vidutiniškai penkiolika procentų mažesnis už svei-
katai nekenksmingą, per apsivalgymo priepuolius Meganė taip
prisikimšdavo bare „Luna“, – maistas jame tinkamai subalansuo-
tas moterims, – kad jos metro šešiasdešimties ūgio figūrėlė iškart
pastambėdavo dviem dydžiais.

– Pavadinai mane storule?

Džuljenas akimirksniu nėrė į krūmus.

– Ne ne, – sumostagavo rankomis. – Tik norėjau pasakyti... Tu-
rėjau galvoj, kad tos Majamio merginos... na, jos juokingai liesos ir
suprantu, kodėl...

– Marš atnešti kavos, – nutraukė Meganė, taip skirdama partne-
riui bausmę. – Dvigubą latės be cukraus, su vos vos vanilės ir tris
saldiklio „Splenda“. – Tara, ko nors nori?

– Ne, ačiū, – pasisuko krėsle Tara ir mandagiai nusišypsojo.

– O gal žinai, ar Kelė Jakobson priėmė pasiūlymą?

– Tiesą sakant, šį vakarą su ja kalbėsiuosi, – paaiškino Tara.

Nuo praėjusios vasaros stažuotės Kelė, linksma ir protinga Stanfordo paskutinio kurso studentė, buvo svarbiausias jų taikinyš. Kelę „įtikinti priimti jai siūlomą darbą“ buvo Taros užduotis, nes jos iš tos pačios *alma mater*.

– Kokius dar pasiūlymus ji svarsto?

– Manau, mūsų ir „Google“.

– Oho, – susiraukė Meganė. – Koks tikslas dirbti „Google“? Ten visi nutunka.

– Būtinai apie tai jai užsiminsiu.

– Aš nejuokauju, Tara, – nepajuto sarkazmo Meganė. – Žinai, kad vadovauju vasaros praktikantų įdarbinimo komitetui. Jeigu ji nepriims pasiūlymo, atrodysiu visiška nevėkšla.

– Kur jau, – paprieštaravo Tara ir atsisukusi į savo ekraną apsidžiaugė, kad kaip tik atėjo žinutė.

TERENSAS. Dievaži, iš čia ją girdžiu.

Tara pažvelgė į Terensą, sėdintį už trijų atitvarų. Jis geriausiai atrodantis ir pats protingiausias asmuo, kurį Tara pažįsta „L. Cecil“, bet būdamas mulatas ir dar gėjus, turi tenkintis amžino pastumdėlio vaidmeniu. Dabar jis nusėdęs Santykių su investuotojais padalinyje, nes, valdžios nuomone, ten geriausiai gali pasitarnauti bankui kartkartėmis pasirodydamas žiniasklaidai ir investuotojams – šie, jį nuolat matydami, galbūt patikės, kad bankas puoselėja įvairovę.

Jis ir vienas artimiausių Taros draugų. Ir kitokiomis aplinkybėmis juodu būtų draugai, bet užknisantis darbas dar labiau suartino.

Tara nusišypsojo Terensui per erdvę ir parašė:

TARA. Ar pateksiu į pragarą, jei patarsiu tai mergiotei Kelei eiti į „Google“?

TERENSAS. Mažų mažiausiai vyrai čia geriau pritampa. Net jei jie visiški pūzrai.

TARA. Beje, šįryt lifte susidūriau su Todu Kentu.

TERENSAS. Ar su juo miegojai?

Tara paraudo... Negi bus jam prasitarusi?

TARA. Ne.

Tokius dalykus geriausia neigti.

TARA. Kartą.

Terensu ji gali pasitikėti.

TARA. Na gerai, dukart. Bet kadaise koledže. Ir tai nieko nereiškia.

Be abejo, tąkart, kai ji atidavė jam savo nekaltybę „Sigma Alpha Epsilon“ stovykloje, o jis daugiau niekada jai taip ir nepaskambino, dar ir kaip buvo svarbu. Bet tai nebesvarbu dabar – po dešimties metų, kai jie abu suaugę ir profesionalai.

TERENSAS. Taip, tai praeitis.

– Tara, į mano kabinetą. Tuoju pat.

Tara pakėlė akis nuo ekrano į Liljaną Diumą, kuri prašniokštė pro šalį su auliniais iki kelių, šie sukosi ant neregėtai liesų kojų, – reikėjo drąsos tokiems batams prie dalykinės aprangos, bet aukštesnio lygio vadovai gali sau tai leisti, nes batai akivaizdžiai brangūs.

Tara įsispyrė į batelius staiga susidrovėjusi, kad jie tokie nudrengti, ir nusekė paskui Liljaną į stiklinį jos kabinetą. Abi atsiskaito tam pačiam Akcinio kapitalo rinkų padalinio vadovui, bet dar prieš paaukštinant Tarai pareigas Liljana jau penkerius metus buvo šio padalinio vykdomoji direktorė, tad jai ir toliau patiko jaustis Taros viršininke.

– Uždaryk duris, – Liljanos balsas trūkčiojo. Tara padarė ką liepiama ir pasuko prie kėdės. – Nesisėsk.

Kaskart giliai įkvepiant pro tvirtai sukąstus dantis Liljanos raktikauliai kilnojosi kaip griaučiai. Ji sunėrė rankas pastaruoju metu įvaldyta poza: kad būtų matyti keturių su puse karato deimantas, kurį po trejų metų draugystės galop ryžosi jai užmauti apribotos rizikos fondo valdytojas.

– Nežinau, su kuo tu miegi, – pratrūko Liljana, – bet tikiuosi, bent suvoki, ką iš ko pavagi.

– Ką?.. – Tarai užgniauzė kvapą nevalingai įsitempus, kad pakliuvo į bėdą.

– „Kablys“ nusprendė eiti į viešumą, ir jie nori, kad tu būtum atsakinga už akcinio kapitalo rinkas.

– Ką? – Tara pajuto adrenalino pliūpsnį. – Kas... – stengėsi suvokti, bet Liljana nesiklausė.

– Aš šio padalinio vykdomoji direktorė, o tu ką tik įšokai į viceprezidentės. Ir žinai, kad dirbu prie Silicio slėnio strategijos. Džošas Hartas jau metai kaip mūsų sistemoje, ir aš jį įtraukiau. – Vienas maloniausių Liljanos darbų buvo įtraukti kiekvieną vadovą ar galimą vadovą iš visų verslo platybių į vidinę duomenų bazę kaip savo pažįstamą, taip ji išspausdavo naudos, jeigu kuris iš jų tapdavo banko klientu. – Ketinau susitikti su juo kitą mėnesį, – sumelavo. – Tas sandoris turėjo būti mano.

– Liljana...

– Su kuo nors permiegojai. Su kuo?

– Liljana, iš kur ištraukei...

– Stivui paskambino Harvėjus Teitas ir pareiškė, kad tu šimtu procentų ten numatyta, o aš turiu perimti tavo darbus, – išsiviepė ji. – Iš kur Harvėjus Teitas apskritai galėjo žinoti, kas tu tokia? Fu, negi jį suvedžiojai? Jam gal septyniasdešimt. – Staiga Liljana išbalė, dažytos lūpos prisiskyrė: – O Dieve, negi dulkinaisi su Todu?

Prieš trejus metus per šventinį vakarėlį Liljana gėdingai kabino-si Todui Kentui ant kaklo ir buvo iškeista į merginą iš santykių su investuotojais skyriaus. Po pusmečio Liljana ją be didelių sunkumų išspyrė. Nepaisydama, kad pastaruoju metu planuoja savo vedybas, Liljana vis tiek laikė, kad Todas – jos žemės.

– Ne, Liljana, – papurtė galvą Tara. – Nenučiuokiu, apie ką čia kalbi. Pirmą kartą girdžiu.

Žalios akys susmigo į Tarą. Tenka pripažinti, Liljana atrodo puikiai: žvilgantys kaštoniniai plaukai, tobulai taisyklingas veidas, smulkūs bruožai – tarsi juvelyro išskaptuoti. Tara spėjo, kokios Liljanos mintys: negi išties Todas, vyras, atstūmęs jos fizinę tobulybę, susigundė paprastute Taros išvaizda ir praėjusio sezono bateliais? Liljana tol grėžė akimis jaunesnės kolegės netobulumus, kol atgavo savitvardą, tada nusisuko į kompiuterį akivaizdžiai patenkinta, kad bent čia klausimų nekyla.

– Ką gi, – tarė atsainiai, neatitraukdama akių nuo ekrano, – kad ir kas būtų, mano pagalbos nesitikėk. Be to, neįsigijai draugų, – dar kartą nudelbė Tarą. – Visi manys, kad šią vietą gavai per lovą. Niekaip kitaip nepaaiškinsi.

– Vadinas, Todas Kentas... – nekreipdama dėmesio į užgaulias pastabas išsižiojo Tara.

– Sakiau: iš manęs jokios pagalbos, – pertraukė Liljana.

– Supratau, – karingai sunėrė rankas Tara ir nusisuko eiti.

Vos uždarius duris nerimą pakeitė jaudulys. Negi ji įtraukta į „Kablo“ pirminio viešo siūlymo komandą? Tik ji viena iš šio padalinio? Negi įmanoma?

Ta mintis staiga prablaivino, pasijuto atsipeikėjusi iš netikėto snūdo, tarsi visi tie dalykai, kurie galėtų išmušti iš pabodusios rutinos, išvis nevyktų – bent jau visa šita būtų nutikę ne jai.

Ir kuo čia dėtas Todas Kentas?

Apsuko kampą ir pamatė patį Todą, sėdintį prie jos stalo.

– Dar kartą labas, – linksmai pasakė, supdamasis jos krėsle. Atitraukė stalčių, kuriame ji laiko vitaminus, ir mostelėjo: – Panele Teilor, jūs priklausoma nuo tablečių.

Ji norėjo užtrenkti stalčių, bet jis neleido.

– Ginkmedis, vitaminas B, biotinas, margainis. Nuo ko margainis?

– Nuo pagirių, – atrėžė ji, čiupo buteliuką ir užstūmė stalčių, kol jis nerado celeksos.

Ne dėl to, kad gėdytūsi vartojanti antidepresantus, vartoja juos nuo keturiolikos. Tik Todui nebūtina to žinoti, ne taip suprastų.

– Iš tikrųjų? Tai bent! Žinojau – tiksi tam reikalui.

– Džiaugiuosi, kad turiu bent tokią pridėtinę vertę, – atrėžė ji. – O dabar paaiškink, kas vyksta.

– Su malonumu. Sėskis, – užmiršo, kad užėmęs jos krėslą.

Ji atsirėmė šlaunimis į stalą tiesiai prieš jį.

– Taigi, šįryt Džošas Hartas parašė man žinutę, – prakalbo taip ryžtingai, tarsi jau daug kartų būtų pasakojęs tą istoriją, – ir pareiškė norintis, kad „Kablų“ atsidurtų biržoje. Kad jo bendrovė būtų įvertinta 14 milijardų dolerių ir pritraukta dar 1,8 milijardo. Nenori jokių konkursų, reikalauja mažos komandos ir kad į ją nepakliūtų jokių slidžių tipų.

– Ir Džošas Hartas pasirinko tave?

– Aha, – išdidžiai pareiškė jis, nekreipdamas dėmesio į jos sarkazmą. – O aš savo ruožtu pasirinkau tave.

Jos skruostai užkaičio – tai į šį reikalą ją įtraukė Todas.

– Kodėl? – išsprūdo jai. – Norėjau pasakyti, aš sujaudinta. Supranti, tai man labai daug reiškia, bet viena niekada tokių reikalų netvarkiau, be to, Liljana mano...

– Užmiršk Liljaną. Tu protinga ir neįbauginama. Ir žinai, kaip elgtis su nuobodomis. Be to, tavo sritis nebus naujų raketų kūrimo mokslas.

Ji patylėjo negalėdama nuspręsti, kas šioje tiradoje labiausiai įžeidžiama.

– Na, ir būtų smagu dirbti drauge, – pridūrė jis. – Tarsi mažasis Stanfordo sambūris. Ar pažinojai Niką Vintropą?

– Studentų sąjungos prezidentą Niką Vintropą? – perklausė ji.

Nikas mokėsi trim kursais aukščiau ir kartą girtas pasirodė prie „Pi Phi“ su glėbiu rožių, priskynė jų iš seserijos rožyno, netgi užtraukė Tarai serenadą, kurią pats sukūrė. Kvietė ją būti jo pora iškilmingame „Sigma Nu“ brolijos renginyje. Ji atsisakė.

– Taip, tą klaidų nuobodą. Susidursim su juo pačią pirmą dieną.

– Prisimenu jį, – Tara neaiškino, kas ir kaip.

– Jis vyriausiasis „Kablo“ finansininkas, – prisiminęs tai Todas nusijuokė. – Kai pastarąjį kartą Niką mačiau, jis bandė uždrausti SAE brolijoje vartoti alkoholį, nes kaip tik tą vakarą, kai turėjo vykti jo *a capella* koncertas, surengėme išgertuves. Niekas nenuėjo pasiklausyti jo perdainuojamos „Brown Eyed Girl“.

– Tikiuosi, jis dėl to nebeširsta, – šyptelėjo Tara.

– Na jau. Kas sureikšmintų koledžo laikų nuotykius?

Ji kurį laiką žvelgė į Todą stengdamasi suprasti, ar čia ne kokia užuomina į tuos du kartus. Todas teisus. Nėra jokio reikalo kabintis į tai, kad koledže juodu pergulėjo. Nuo tada ji miegojo su daugybe vyrų. Na, su septyniais. Su aštuoniais, jeigu skaičiuosime tą kartą su... Et. Tas trumpas nuotykis su Todu nereikšmingas, daugiau to nebus, ir išvis neturi jokio ryšio su tuo, kad Todas pasirinko ją į savo komandą.

– Šiaip ar taip, – pareiškė jis ir atsistojo, – penktadienio rytą išskrendame susitikti su Džošu, Niku ir Filu Daltonu – jų didžiuoju rizikos kapitalistu.

– Kas dar mūsų komandoje?

– Tu, aš, Bo Baklis ir Neha Patel.

– Bo Baklis? – Praeitą vasarą ji dirbo su Bo Bakliu verbuojant studentus. Jis puikus draugijoje, bet visiškai bevertis, kai reikia dirbti. – Negi tau reikia sugėrovo?

– Čia Harvėjaus Teito siūlymas, – Todas reikšmingai užvertė akis į lubas. – Nesijaudink, Neha turi užtektinai energijos, kad atidirbtų už abu.

Jis pasisuko eiti, ir Tara patraukė kojas jį praleisdama. Narvelyje jie buvo taip arti, kad ji pajuto abipusį karštį. Jis kiek padelsė, leisdamas tai srovei pavaikščioti.

– Paprašysiu Nehos, kad išsiuntinėtų medžiagą, susitinkame penktadienį septintą ryto vestibulyje, – pasakė ir pasuko prie lifto.

– Ei, Todai. – Jis atsisuko. – Ačiū.

– Tai aš dėkoju, – mirktelėjo jis ir pranyko už lifto durų.

Tara jautė, kaip visas kūnas dilgčioja, tarsi alsuotų svaigalų prisotintu oru. Svajas pertraukė telefono skambutis.

– Mėšlas, – burbtelėjo žiūrėdama į kompiuterio laikrodį ir suvokusi, kad vėluoja pati paskambinti.

– Kele! – šūktelėjo į ragelį. – Kaip laikaisi?

– Puikiai. Ar dar turite laiko su manim pasikalbėti?

– Taip, be abejo, – atsiliepė Tara ir atsisėdo. – Ar sprendimas bręsta? Žinau, artėja terminas, ir norėjau išgirsti, kur link krypsta mintys.